

РЕШЕНИЕ

№ 3538

гр. София, 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1083** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 40 ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на Ц. Б. Ц. против мълчалив отказ на министъра на правосъдието по заявление за достъп до обществена информация № 95-00-68/10.11.2020 г. При извършена от съда служебна проверка е установено, че в административната преписка е приложено писмо № 95-00-68/20#6/20.11.2020 г., подписано от П. Р. в качеството ѝ на оправомощено лице по ЗДОИ със заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието. На оспорващия е дадена възможност да конкретизира предмета на оспорването. С нарочна молба Ц. Ц. е посочил, че потвърждава изрично жалбата си против мълчалив отказ на министъра на правосъдието по заявление за достъп до обществена информация вх. № 95-00-68/10.11.2020 г., както и, че оспорва изцяло писмо № 95-00-68/20.11.2020 г., подписано от П. Р. като недействително, незаконосъобразно и недопустимо. В съдебно заседание оспорващият излага доводи за нищожност на оспореното решение, поради липса на компетентност на подписалото го длъжностно лице. Счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като административният орган не е открил производство, не е насрочил дата и час за разглеждане на искането и не е издирил и събрал необходимите документи. Моли за отмяна на оспорения отказ, връщане на преписката на компетентния държавен орган за ново разглеждане и присъждане на разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Правни дейности“ на Министерството на правосъдието, чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на жалбата на основание чл. 159, т. 4 от АПК, поради липса на правен интерес. Алтернативно, излага доводи за нейната неоснователност. Счита, че информацията, заявена като обществена, не може да бъде квалифицирана като такава по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Със заявление до министъра на правосъдието вх. № 95-00-68/10.11.2020 г. Ц. Ц. е поискал предоставяне на достъп до информация, квалифицирана от него като обществена информация, видно от наименованието на самото заявление. Конкретната информация най-общо се отнася до предоставяне на решение по преписка рег. № 94-Ц-5/15.01.2020 г. на Министерството на правосъдието, оригинали на изпълнителни листове по конкретно посочени дела, платежни нареждания до БНБ и заповор върху сметките на длъжника-У..

Със оспорения в настоящото съдебно производство акт е отказан достъп до така формулираната в заявлението информация по съображения, че същата не може да бъде определена като обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 във връзка с чл. 10 и чл. 11 от ЗДОИ, поради което и не попада в приложното поле на ЗДОИ.

В административната преписка е приложено писмо 94-Ц-5, обективизиращо резултатите от извършена проверка, разпоредена със заповед на министъра на правосъдието №ИЗСВ-01234/15.10.2020 г. във връзка с образувана преписка с рег. № 94-Ц-5/2020 г. по молба на Ц. Ц..

По делото е приложена заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието, с която на основание чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ във връзка с т. 2.2 от Правилата за условията и реда за достъп до обществена информация в Министерството на правосъдието, директорът на дирекция „Правни дейности“ е оправомощен да взема решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана от Върховна касационна прокуратура, Върховна административна прокуратура, Национална следствена служба и Администрация на главния прокурор и да уведомява писмено заявителите за своето решение, както и да уведомява заявителя за липсата на исканата обществена информация. В съдебно заседание от пълномощника на ответника е приложена заповед № ЧР-01-290/28.09.2020 г. за преназначаване на П. Р. на длъжност директор на дирекция „Правни дейности“.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от активно легитимиран субект, разполагащи с правен интерес, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. С оглед специфичните обществени отношения, регулирани от ЗДОИ, законът определя като индивидуален административен акт всеки акт, с който изрично или фактически се предоставя или се отказва предоставяне на търсена информация, която попада в обхвата на понятието „обществена информация“.

В тази връзка неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на

оспорването, поради липса на правен интерес. Доколкото писмото обективира отказ по подадено заявление за достъп до обществена информация, то представлява индивидуален административен акт по см. на чл. 21 от АПК, а неговият адресат разполага с правен интерес от оспорване.

Разпоредбата на чл. 58, ал. 3 от АПК постановява, че когато по административен или по съдебен ред бъде отменен мълчалив отказ, смята се за отменен и изричният отказ, който е последвал преди решението за отмяна. С оглед на това следва да се приеме, че предмет на оспорване е писмо № 95-00-68/20#6/20.11.2020 г., подписано от П. Р. в качеството ѝ на оправомощено лице по ЗДОИ със заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореното писмо е издадено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, делегирани със заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието. Задължен субект по чл. 3 ал. 1 от ЗДОИ е министъра на правосъдието, но на основание законовата делегация на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ той разполага с правна възможност да делегира правомощията си по ЗДОИ на избрано от него длъжностно лице. В случая това е сторено със заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието, като за компетентно по ЗДОИ длъжностно лице е определен директора на дирекция „Правни дейности“, която длъжност, видно от заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието, към момента на издаване на оспореното писмо се заема от П. Р..

Противно на доводите на оспорващия, при постановяване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, материалния закон и на целта на закона. Заявлението е разгледано при спазване на процедурата предвидена в ЗДОИ. Спазена е установената от закона писмена форма на акта.

Съгласно чл. 41, ал. 1 и 2 от Конституцията на Р България, всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. Гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. В решение № 7 от 04.06.1996 г. по конституционно дело № 1/1996 г., Конституционният съд е посочил, че нормата на чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган по въпроси, които представляват за тях законен интерес. Според Конституционният съд квалификацията "законен" служи, за да обозначи правото въобще да търсят съответната информация и предоставя нормативна регламентация на хипотезите, в които това право може да се осъществи на базата на конституционното изискване. В съответствие с конституционната разпоредба и даденото от Конституционния съд нейно тълкуване законодателят е предвидил различни правни средства за достъп до информация с оглед на произход, съдържание и значение на информацията за правните субекти. Законът за достъп до обществената информация регламентира един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В този смисъл е и нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно която правото на достъп до обществена информация се осъществява при условията и по реда, определени в ЗДОИ, освен когато в друг закон е

предвиден специален ред за търсене и получаване на такава информация.

В чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която същият този закон регламентира и обхваща всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В закона не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това, всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел.

В настоящия случай произходът, съдържанието и значението на информацията, достъп до която е заявен, изключва прилагането на ЗДОИ. Това е така, тъй като информацията е свързана с конкретно правоотношение, страна по което е заявителя на достъпа до обществена информация - оригинали на изпълнителни листове по конкретно посочени дела, платежни нареждания до БНБ и запор върху сметките на длъжника - У., т. е тази информация не се отнася до живота на обществото като група от хора, а до конкретни субекти в едно правоотношение. На следващо място, търсената информация не се отнася и до правомощията и дейността на задължения по закон субект, доколкото се касае до изпълнителни листове издадени по конкретно изброени съдебни дела. Искането за достъп до конкретен документ с номер и дата, следва да бъде разглеждано като искане за достъп до обществена информация, която е индивидуализирана чрез изричното посочване на нейния носител, но винаги следва да се държи сметка за разграничението между процедурата по предоставяне на административни услуги (вкл. издаване на документи/скици/копие/преписи) и тази по ЗДОИ, която в случая не намира приложение.

По отношение на искането за предоставяне на решение по преписка рег. № 94-Ц-5/15.01.2020 г. на Министерството на правосъдието, следва да се отбележи, че по делото са налице доказателства, че тази информация е предоставена с връчване на писмо № 94-Ц-5, обективизиращо резултатите от извършена проверка, разпоредена със заповед на министъра на правосъдието №ИЗСВ-01234/15.10.2020 г. във връзка с образувана преписка с рег. № 94-Ц-5/2020 г. по молба на Ц. Ц..

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е налице отрицателната предпоставка за правото на достъп по чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, от която е изведено основанието за отказа, поради неприложимост на ЗДОИ. Изложеното обосновава краен извод за законосъобразност на оспореното писмо, респ. за неоснователност на жалбата.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК и чл.78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК на ответника се дължи присъждане на разноски, представляващи възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт по административно дело. Размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде

определен по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 56^{-ти} състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Б. Ц. против писмо № 95-00-68/20#6/20.11.2020 г., подписано от П. Р. в качеството ѝ на оправомощено лице по ЗДОИ със заповед № ЛС-04-219/11.04.2019 г. на министъра на правосъдието.

ОСЪЖДА Ц. Б. Ц. да заплати на Министерството на правосъдието разноси по делото в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: